

M I C H A E L

občasník farností Krouna a Pustá Kamenice

č. 16/Velikonoce 2017

Slovo otce Vladimíra

Drazí farníci krouňští a pustokameničtí,

těším se, že spolu oslavíme blížící se svátky Pánova vykoupení a vzkříšení – jeho daru pro nás. Kristovo zmrtevýchvstání je zcela jistě prvním a základním článkem víry a naděje. Současně je také základem k pochopení jeho spasitelné oběti na kříži a celého křesťanského poselství. Zmrtevýchvstání je událostí dosvědčenou učedníky, kteří se s Kristem vzkříšeným setkali i těch, kteří jeho život a přítomnost zakusili srdcem a vnímají ji každodenně.

V Kristu nacházejí kající hříšníci milosrdenství, vítěze nad smrtí a vším zlem a otevřené nebe. Spojení s Ježíšem pro člověka znamená spojení s jeho smrtí a vzkříšením. „*Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.*“ (Srov. Řím 8,11)

Pospěšme tedy oslavit jedinečné dny uskutečněné Kristem na této zemi a vstupme Květnou nedělí do Svatého týdne a do posvátného velikonočního Třídenní.

Přeji a vyprošuji vám všem hojnost Božích milostí, posilu ve víře a omlazenost ducha i těla v souvislosti s Velikonocemi i nastupujícím jarem.

P. Vladimír Handl

Přání jáhna Petra

Drazí bratři a sestry!

Ano, navykl jsem si vás takto oslovovat a vždy, když k tomu mám příležitost, toto oslovení použiji.

Jsme drazí, vy i já, jsme drazí našemu nebeskému Otci, neboť on za nás dal svého jednorozeného Syna. Jsme drazí jeho Synu Ježíši, neboť On za nás dal svůj život v potupné smrti na kříži, v plné své nevinnosti, v odhodlání splnit svůj úkol milosrdenství za hříšného člověka. Jsme drazí Duchu svatému, který nás neustále oživuje a vede k Bohu Otci skrze jeho Syna. Přiznejme, když se nad tím lidsky zamyslíme, že to není lehký úkol při respektování lidské svobody. Svoboda by nám měla sloužit k tomu, abychom z vlastní vůle konali dobro, a tím následovali našeho Vykupitele Ježíše Krista. Z vlastního sebepoznání víme, že tomu mnohokrát tak není, místo dobra konáme zlo, hřešíme. Podmínkou pro to, abychom konali dobro, je, být pevně zakotveni ve víře v Boha.

Přeji vám, drazí, tuto víru a v ní požehnané prožití Velikonoc. Ať se ve vašich srdcích trvale rozezvučí: „Ježíš žije, aleluja!“

K tomu vám žehná

jáhen Petr Vtípil

Nejdůležitějším místem obrácení je zpověď

Obrácení bylo jádrem Ježíšova kázání: „*Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.*“ (Mk 1,15) Dokud se nepřestaneme zabývat malichernostmi, nepodaří se nám proniknout k tomu, co je důležité a podstatné. Víra v Ježíše je nemožná bez změny našeho života. Proto bylo obrácení

předpokladem křtu. „*Obrat'te se a každý z vás at' přijme křest ve jménu Ježíše Krista.*“ (Sk 2,38) K obrácení je povoláný člověk, a je to jeho životní úkol. Člověk je stvořen k tomu, aby se úplně obrátil k Bohu, a je to stejně přirozené jako to, že květiny kvetou. Ale kam se dnes vytratilo obrácení křesťanů? Kdy se všichni ti dnes pokřtění vlastně obracejí? Křesťanství bez obrácení je jako vlhký oheň. Když se rozšířil křest dětí, stala se nejdůležitějším místem obrácení zpověď. Zpověď je neustálé obrácení a změna srdce. Zpověď je naším návratem k Bohu.

Nikdo z lidí nám nemůže odpustit hříchy. Jen sám Ježíš, který vzal naše hříchy na sebe, je může také všechny napravit. Odpouští je ve zpovědi. Ježíš dal apoštolům a jejich nástupcům – biskupům a kněžím – plnou moc odpouštět hříchy v jeho jménu. Co oni odpustí, to platí i v nebi. Kde oni vysloví vysvobozující slova odpouštění v Ježíšově jménu, tam bude toto vysvobození platit i před Bohem. A proto důvěřujme Ježíši!

Bůh odpouští každému, kdo doopravdy lituje. Dokonce nás vyzývá, abychom i my odpouštěli těm, kdo litují. Bůh je neskonale velkorysý a odpouští každému, kdo svých hříšných činů a myšlenek lituje. Avšak skutečnou lítost a bolest v srdci má jen ten, kdo doopravdy miluje! Ten vynaloží všechny své síly na urovnání konfliktu, na usmíření znesvářených stran. Stejně je to i s naším vztahem k Bohu.

Zpověď se také nazývá svátostí pokání. Slovo „kát se“ znamená v němčině „polepšit se“, „napravovat se“. Řecký originál má pro tento výraz slovo „metanoia“, což znamená „změna smýšlení“, „náprava“. Odkud se vzala ta strašlivá pachuť slova „pokání“? Chce si vůbec někdo něco dobrovolně „odpykat“? Kdo se chce něčeho „vzdát“? „*Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.*“ (Mt 16,25)

Pravé obrácení se nikdy nepodaří bez pokání. Pokání, které kněz ukládá při zpovědi, je symbolem pravého pokání, které s sebou přináší každé obrácení.

Madinger Herbert: Vrat' se

Pust x půst

Jak málo stačí, jen přidat „malý kroužek“ a člověk má k Bohu o veliký kus blíže. Ohlédněme se za naši přípravou na Velikonoce a pamatujme, že tento „malý kroužek“ je užitečný i v jinou dobu, nejen v době postu.

Pust si televizi, pust si rádio, pust si to na internetu, pust si hudbu, pust si, pust si, pust, pust, pust... Stačí ubrat jeden kroužek a slovo úplně změni význam. Význam slova půst je už ale beztak ztracený. Kdo dnes ví, kdy je půst, jak dlouho trvá a proč se vlastně koná? Většina lidí už si pod tímto slovem představí absenci jídla nebo v případě masopustu, kromě průvodu masek, absenci masa. Ale jak dlouho...? Proč vůbec...? To už ví málokdo. A ještě méně lidí půst skutečně dodržuje. Proč taky. Vždyť je to tak nepohodlné. Nikomu se nechce vzdát oblíbeného řízku s bramborovým salátem, své oblíbené bagety, čokoládové tyčinky, cigaret, posezení u kávy s přáteli, nikdo si nechce odepřít oblíbený televizní seriál, nikdo se nechce odstříhnout od mobilu a počítače, internetu apod. Ale bez řízku, čokolády, kávy, cigaret a seriálu se můžeme těch čtyřicet dnů zcela jistě obejít. Můžeme, ale často nechceme. Přitom by to byla tak úžasná očista ducha, o tělu ani nemluvě. Kdo nepoznal, nepochopí, jak povznášející je několik týdnů nezapnout televizi, rádio ani internet. Ne, opravdu bez toho člověk neumře. Pár dní bude fňukat, bude mu to scházet, ale pár dní uteče a povznesení je tu. Půst je vlastně jakési vyléčení ze závislosti. Když se přestanete

zabývat tím, na čem jste závislí, zjistíte, že existuje plno věcí, o kterých jste dřív nevěděli. V rámci půstu není snad nic lepšího, než vyměnit televizi za knihu, internet za koncert, čokoládu za med, cigaretu za výlet do hor a cokoli vás napadne, za cokoli vás napadne. Je na každém z nás, jestli se do půstu pustí, nebo ne, případně s jakou intenzitou. Je dobré vyměnit alespoň pár drobností denně. Nedat si čtyři kávy, ale jen dvě, místo čokolády si vzít jablko, podívat se jen na jeden seriál... Každý za sebe by si mohl denně vymyslet desítky takových „půstíků“. Stačí říct: „Nepustím, nepustím, nepustím.“

Kořínková Magdaléna: Nepustím, nepustím, nepustím! (Katolický týdeník 14/2009)

Pořad bohoslužeb

ZELENÝ ČTVRTEK – 13. dubna

9:30 Missa chrismatis v Hradci Králové

18:00 mše sv. na památku Večeře páně v kostele sv. Michaela v Krouně

VELKÝ PÁTEK – 14. dubna

14:30 pobožnost křížové cesty na hřbitově v Krouně

16:00 obřady Velkého pátku v kostele sv. Anny v P. Kamenici

18:00 obřady Velkého pátku v kostele sv. Michaela v Krouně

Před obřady začíná korunkou nověna k Božímu milosrdenství.

Po obřadech v Krouně bude možnost adorace u Božího hrobu do 20:00 hodin.

BÍLÁ SOBOTA – 15. dubna

Od 8:00 hodin do začátku vigilie možnost adorace u Božího hrobu v Krouně.

20:00 Velikonoční vigilie v kostele sv. Michaela v Krouně

NEDĚLE – 16. dubna – slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

8:00 mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9:30 mše sv. v kostele sv. Anny v P. Kamenici

11:15 mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Otradově

Po nedělních bohoslužbách budou žehnány pokrmy.

PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM – 17. dubna

8:00 mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9:30 mše sv. v kostele sv. Anny v P. Kamenici

Ježíšovy poslední dny

V posledním týdnu Ježíšova života se dokonale ukázala lidská nestálost: dav lidí v neděli provolával „hosanna“ („zachraň nás“) a v pátek volal „ukřižuj ho“. Ježíš lidem po tři roky ukazoval, jaký Bůh opravdu je. Bylo ale i mnoho těch, kteří se ho snažili zbavit.

Poslední týden Ježíšova života, kterému se říká „svatý týden“, „velikonoční týden“ nebo týden „pašijový“ byl plný událostí, které z větší části ukazovaly na to, že Ježíšův kříž se již blíží. Ježíš před ním ale neutekl; právě naopak – neústupně kráčel cestou, kterou mu Bůh připravil.

Palmová neděle

Když Ježíš na počátku velikonočního týdne vjel do Jeruzaléma na oslátku, lidé si jistě vzpomněli na Zachariášovo proroctví (Za 9,9) a viděli v tom znamení, že římská vláda bude brzy svržena. Slavnostně ho uvítali tím, že mávali palmovými větvemi (často užívanými jako symbol vítězství) a pokládali před něj na cestu své pláště. Nazvali ho „tím, který přichází ve jménu Páně“ a volali „hosanna“ – tím mu vzdali královskou poctu. K jejich překvapení se však Ježíš jen rozhlédl kolem a vrátil se do Betanie (Mk 11,11).

Poslední večeře

Ježíšovým posledním společným jídlem s učedníky byla večeře hodu beránka, která byla oslavou Boží záchrany izraelského lidu z Egypta (Ex 12,1-42). Ježíš se řídil tradičními předpisy, a lze tak předpokládat, že večeře trvala asi čtyři hodiny, tak jako i dnešní sederové večeře. Zároveň dal tomuto společnému jídlu nový význam. Chléb se stal symbolem jeho těla a víno symbolem jeho krve, které budou již zakrátko obětovány na kříži. Říkal tím, že jeho smrt přinese lidem vykoupení. Právě při této příležitosti řekl učedníkům: „To číňte na mou památku“ (L 22,19); křesťané tuto připomínku brzy zahrnuli do své bohoslužby, ačkoliv to zpočátku bylo spíše v rámci společného jídla, nikoli náboženského obřadu.

Proč Jidáš zradil Ježíše?

Některé teorie se snaží podivný Jidášův osud vysvětlit tak, že se snažil Ježíše donutit vystoupit pro Římanům; Bible však nabízí jediný psychologický postřeh: byl hamižný a udělal to pro peníze (Mt 26,14-16). To se jeví jako hlubší příčina jeho jednání a problém, který si nikdy nevyřešil. Za svou zradu ani nedostal nějak mimořádnou odměnu: třicet stříbrných, které obdržel, odpovídalo přibližně ceně otroka (Ex 21,32) nebo čtyřměsíční mzdě. Později mu svědomí nedalo spát, a tak se pokoušel peníze vrátit; náboženští vůdcové to však odmítli a Jidáš spáchal sebevraždu (Mt 27,1-5).

Beaumont Mike: ABC Bible

Ježíšova smrt a vzkříšení

Ježíšova smrt byla nevyhnutelná. Bible nás však nenechává na pochybách, že Ježíš nezemřel jen proto, že narušoval status quo, ale především proto, že to bylo Božím záměrem už od samého počátku. Byl to jediný způsob, jak vyřešit problém lidského hříchu. Proto kříž Ježíše nepřekvapil a byl schopen ho stále jasněji

předvídat. Ježíš však nepředpověděl jen svou smrt, ale i své vzkříšení, které je samo o sobě nejlepším důkazem toho, že jeho oběť nebyla nadarmo.

Ukřižování

Ukřižování bylo krutým způsobem poprav, který Římané používali proto, aby lidem nahnali strach. Odsouzený byl zbičován a pak donucen nést příčné břevno (nikoli celý kříž) až na místo poprav. Tam mu přibili zápěstí k břevnu, které pak zvedli na kůlu zatlučeném v zemi; ke kůlu pak přibili i nohy (přes kotníky). Nad hlavu odsouzence byl zavěšován nápis se seznamem jeho zločinů. Smrt nastávala pomalu, neboť visící tělo vytvářelo velký tlak na bránici a téměř znemožňovalo dýchání. Někteří vězňové zůstali při vědomí i několik dní; vojáci občas zkrátili jejich utrpení tím, že jim zlomili nohy. Náboženští vůdcové žádali, aby to udělali i Ježíši, neboť si nepřáli, aby jeho tělo zůstalo na kříži v sobotu. Vojáci však ke svému překvapení zjistili, že Ježíš je už mrtvý; aby se o tom ujistili, probodli ho kopím (J 19,31-37).

Vzkříšení

Všechna čtyři evangelia se shodují v tom, že v neděli ráno přišly k Ježíšovu hrobu ženy (v sobotu byl den odpočinku) a zjistily, že hrob je prázdný. Na vzkříšení vůbec nepomyslely, zpočátku se dokonce domnívaly, že Ježíšovo tělo někdo odnesl; učedníci si mysleli, že blouzní. Teprve postupně si uvědomili, že mají pravdu, neboť během dne se k nim donesly různé zprávy o setkání s Ježíšem. Ježíš se nakonec večer zjevil i jim. Tomáš tam v tu chvíli nebyl; když Ježíše o týden později uviděl i on, zprvu váhal, pak ale padl na kolena a řekl to, co je již dva tisíce let i křesťanským vyznáním: „Můj Pán a můj Bůh“ (J 20,28).

„Třetí“ den?

Z Bible víme, že Ježíš vstal z mrtvých „třetího dne“, ale lidé se často ptají, zda to vlastně nebyl den druhý (od pátku do neděle). V biblických dobách se však zahrnoval i den, kdy se s počítáním začalo: neděle tedy byla opravdu třetím dnem – pátek, sobota, neděle.

Jak vysvětlit prázdný hrob?

Pro lidi, kteří přemýšlejí o pravdivosti křesťanství, je často největším kamenem úrazu právě vzkříšení – víme totiž, že mrtví lidé znovu neožívají, a už vůbec ne o tři dny později. Všechna vysvětlení prázdného hrobu se však potýkají s řadou problémů:

- 1) Tělo ukradli vykradači hrobů. – Před hrobem stála římská hlídka, která by jim v tom zabránila (Mt 27,62-66).
- 2) Tělo vzali učedníci (aby vyvolali pověsti o vzkříšení). – Tomu by jim zabránila římská hlídka. Učedníci na vzkříšení nejprve ani nepomysleli.
- 3) Tělo odnesli sami Ježíšovi protivníci (aby zabránili pověstem o vzkříšení). – Proč tedy tělo neukázali, když se začalo mluvit o Ježíšově vzkříšení? Nemohli, protože ho neměli.
- 4) Zoufalé ženy přišly k nesprávnému hrobu. – Proč tedy Ježíšovi protivníci nešli k tomu správnému a neukázali tělo?
- 5) Ježíš nezemřel, jen omdlel; v chladném hrobě se probal. – Vojáci se přesvědčili, zda je opravdu mrtvý, protože dle římského práva by sami přišli o život, kdyby mrtev nebyl. Ježíš nebyl po strašném mučení schopn zevnitř hrobu odvalit těžký kámen, přemoci římskou hlídku, dojít zpět do Jeruzaléma a celý potlučený a zkrvavený přesvědčit učedníky, že slavně zvítězil nad smrtí.

Víra – klíčový pojem

Víra je základem křesťanství. Nejdůležitější je v otázce vzkříšení. První křesťané považovali Ježíšovo vzkříšení za nepopíratelnou historickou skutečnost (např. Sk 2,23-24). Věděli, že bez vzkříšení

křesťanská zvěst i víra pozbývají smyslu (1K 15,14-17). Křesťané věří, že vzkříšení je historickým faktem, zároveň však také vycházejí z osobní zkušenosti setkání se Vzkříšeným ve svém životě.

Beaumont Mike: ABC Bible

Jak by měl křesťan prožít velikonoční svátky?

Zastavit se, zanechat starání se v každodenním shonu a věnovat tento posvátný čas pohledu na sebe. Využít dar velikonočních svátků k znovuobjevení toho, co je v životě podstatné a co nás činí bližšími druhým. Uvědomit si své vlastní chyby a nedostatky a probudit odhodlání mít druhé opravdu a nesobecky rád. Odvahu podívat se bez brýlí mámení do svého nitra bychom měli spojit s vědomím, že jednou budeme stát tváří v tvář smrti, která ukončí vzácný dar – čas, který máme naplňovat skutky lásky a nezištnosti. Prožít radost z nezaslouženého daru života, který jednou odevzdáme tomu, kdo nám ho daroval. On nám poslal svého Syna, který nám svým příkladem jasně ukázal, co se Bohu líbí. On nás v něm zve k novému životu, který sahá za hranice pozemské smrti. O Velikonocích máme příležitost prožít s blízkými i známými tuto základní životní naději.

Svatý týden by měl křesťan prožít v zklidnění, odřeknutí si zábav a běžných radostí, kterými lemuje svůj život. Vážnost neznamená ponurost. Nádherným vyvrcholením má být vroucí a zbožné prožití velikonočního třídní – Zeleného čtvrtku, Velkého pátku, Bílé soboty – vigilie a Hodu Božího – uprostřed a ve společenství shromážděné církevní obce. Velikonoční obřady nám názorně ukazují a zpřítomňují tajemství Ježíšovy smrti a vzkříšení. Odhalují i tajemství našeho života – jeho smysl a cíl.

Malý Václav: Rozhovory, úvahy, komentáře (1995 – 2005)

Zemřel kardinál Miloslav Vlk

Kardinál Miloslav Vlk se narodil 17. května 1932 v jihočeské Líšnici. V letech 1955 – 1960 studoval na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy obor archivnictví, poté krátce pracoval jako archivář. V roce 1964 odešel studovat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic a v roce 1968 byl vysvěcen na kněze. Po svém vysvěcení byl jmenován sekretářem českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. V roce 1971 však musel toto místo z rozhodnutí komunistických úřadů opustit a odejít spravovat malé farnosti (Lažiště a Záblatí, posléze Rožmitál pod Třemšínem). V roce 1978 mu byl odebrán státní souhlas. V letech 1978 – 1988 pracoval jako umývač oken a posléze archivář v Praze, kde zároveň tajně vykonával své kněžské povolání. Dne 1. ledna 1989 obdržel státní souhlas zpět a působil nejprve na Klatovsku, později na Šumavě. Dne 14. února 1990 byl jmenován biskupem českobudějovickým (vysvěcen a intronizován 31. března 1990). Mezi roky 1991 a 2010 působil jako 35. pražský arcibiskup a 23. primas český.

Kardinál Vlk podlehl zákeřné rakovině plic, kterou u něj lékaři diagnostikovali v návazných vyšetřeních po částečném kolapsu na Štědrý den 2016. Po nerovném boji 18. března 2017 smířen s Bohem zemřel.

www.apha.cz

Liturgické barvy

Fialová – se stala barvou smutku mírněného nadějí, byla chápána jako odstín barvy černé (smuteční), jako výraz kajícího v době očekávání (adventní a postní). Také byla používána při prosebných průvodech. Fialové barvy se užívalo při tzv. katechumenátní části

udělování svátosti křtu (před vlastním okamžikem křtu) a při udělení svaté zpovědi. Variantou je barva růžová používaná dvakrát v roce; na třetí neděli adventní a čtvrtou neděli postní. Růžová chápána jako světlejší odstín fialové barvy vyjadřovala očekávání brzké radosti, tj. slavnosti světla vánočních či velikonočních svátků.

Červená – je barvou krve a lásky. Paramenta červené barvy byla předepsána pro svátky Páně, které připomínají jeho utrpení a světců, kteří prolili svou krev pro Krista. Červená je také barvou ohně, proto se jí používá při slavnosti Seslání Ducha svatého.

Bílá – je barvou světla, nevinnosti a čistoty. Je barvou nejsvátečnější a nejčestnější, vyjadřuje velikonoční radost ze zmrtvýchvstalého Krista. Používá se jí pro slavnosti a svátky Páně, též o svátcích a památkách Panny Marie, andělů a světců, kteří nebyli mučedníky a při všech obřadech spojených s úctou k Nejsvětější svátosti. Bílá se smí nahradit tkaninami protkávanými nebo vyšívanými zlatými a stříbrnými vlákny nebo obojím, dále barvou zlatou nebo rovněž rouchy „obzvláště mimořádně cennými“. Bílá jako barva nevinnosti se měla užívat při pohřebních obřadech malých dětí, dospívajících, snoubenců a členek panenských řeholních řádů.

Martinek Radek: Všechny barvy církve

Papež odpovídá na dopisy dětí: Proč uctíváme kříž?

Milý papeži Františku, proč uctíváme kříž? Jak se máš? Já se mám dobře.

Zdraví tě

Tadiwanashe (10 let, Zimbabwe)

Milý Tadiwanashe,

kříž uctíváme proto, že – jak říká svatý Pavel – kříž je naše sláva. Kříž je místo, kde Ježíš zvítězil a dovršil své vítězství nad smrtí a nad zlem. Při olympijských hrách stojí vítěz na nejvyšším stupínku a dostane zlatou medaili. A v tomto případě je Ježíšovou medailí jeho kříž: znak jeho vítězství. Svou smrtí na kříži Ježíš přemohl smrt. Zvítězil! Kříž toto vítězství symbolizuje, a proto ho uctíváme. Z kříže tudíž pramení naše sláva. Dábel je poražený, a tak se kříže bojí, protože je to znamení jeho porážky.

František

Milý papeži Františku

Podněty k rozjímání nad Písmem

Středa svatého týdne, Mt 26, 14-25

Jidášova zrada má v Matoušově podání charakter aktivní spolupráce se zlem: je to Jidáš sám, kdo se nabízí velekněžím, a následně hledá vhodnou příležitost. My bychom si občas rádi namluvili, že veškeré zlo je jen výsledkem nedorozumění, případně podlehnutí ďábelskému našeptávání. Ale zlo nabývá v lidském srdci i velmi tragické podoby vyslovené zloby, touhy zničit. Proto Ježíš nezlehčuje Jidášův podíl. Jeho „běda tomu člověka, který Syna člověka zradí“ není nutně zavržením, ale jistě mocnou výstrahou.

Zelený čtvrtek, Jan 13,1-15

Z Ježíšových závěrečných slov v uvedeném úryvku evangelia se zdá, že Pán jednoduše dává příklad k napodobení. Ve skutečnosti ale Ježíš sloužil učedníkům po celou dobu veřejného působení, a ne

pouze mytím nohou. Jeho gesto je „svátostné“: působí, co naznačuje, a zpřítomňuje všechny okamžiky jeho pozemského života, jeho základní postoj. Ne náhodou je tento úryvek čten v den, kdy si připomínáme ustanovení eucharistie a služebného kněžství: mytí nohou je postoj toho, kdo přijímá Krista, a toho, kdo je obzvlášť jeho učedníkem.

Velký pátek, Jan 18,1 – 19,42

Janovy pašije (viz odkaz) mají důkladně propracovanou strukturu, jejímž středem je scéna bičování a korunování trním, zarámovaná výslechy před Pilátem a dialogy soudce s davem. Navzdory výsměšnému, parodickému rázu této „korunovace“ nám evangelista dává najevo, že: 1. Ježíš je opravdu Král, byť pohrdaný a odmítnutý; 2. celé Pašije nejsou nic jiného než etapy jeho intronizace. Jde o překvapivý, ale i přesvědčivý pohled víry čtvrtého evangelisty.

Kde je naše víra tváří v tvář utrpení?

Bílá sobota, Mt 28,1-10

Někoho prázdný hrob vyděsí, jiného naplní nadějí: strážci hrůzou doslova klesají jako mrtví, ženy běží s obavou, ale i s velkou radostí k Ježíšovým učedníkům. Už anděl jim dodal odvahu, je to však až výzva Zmrtvýchvstalého Krista, která je definitivně zbaví strachu. Co uděláme před prázdným hrobem Páně my? Nejspíš nás nenaplní ani zděšením, ani nadějí. Zvykli jsme si na něj! Můžeme se divit, že se nesetkáme se Vzkříšeným a nebudeme naplněni radostí?

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, Jan 20,1-9

Podobně jako Pašije, i zvěst o Zmrtvýchvstání Páně se v jednotlivých podáních liší a odráží tak různá pojetí a klade odlišné důrazy. Víc než o přesné vyjádření historických faktů jde Janovi o interpretaci událostí: Zvěst o prázdném hrobu přiměje

kající horlivost Šimona Petra a milující, čisté srdce učedníka, kterého Ježíš miloval, k úsilí, jež je korunováno vírou ve Zmrtvýchvstání: učedník vstoupil, spatřil plátina v prázdném hrobě a uvěřil. Jak velké znamení potřebuji k víře já?

2. neděle velikonoční Svátek Božího milosrdenství, Jan 20,19-31

Když čteme v uvedeném úryvku evangelia o setkání vzkříšeného Ježíše s učedníky, všimněme si, že si Pán ve vzkříšeném a oslaveném těle ponechal jizvy po ranách od hřebů a kopí. Proč si ponechává stopy po hrozném umučení, rány a jizvy? My lidé máme sklon své jizvy či rány spíše skrývat, abychom „vypadali co nejlépe“. Ježíš si je ponechává jako „ozdoby“, které jiným ukazuje, a jsou pro něj spíše znamením krásy a lásky, která všechno vydrží a nikdy nepřestává. V pohledu na vzkříšeného Krista a ve svátostném spojení s ním můžeme i my uzdravit své rány, přehodnotit v zisk vše, co nám ublížilo, co nám ubralo třeba na tělesném vzhledu nebo nás poznamenalo na duši, stopy křivd, traumata nelásky i to, co v nás oslabil hřích. Ježíš umí dotekem své milosti i toto neblahé dědictví proměnit v dar. Vše, co mu s láskou svěříme a darujeme, on ihned investuje zpětně do nás, k našemu prospěchu, k dalšímu růstu naší víry a lásky k němu. Vždyť proto přišel na svět trpět, zemřít a vstát z mrtvých.

Evangelium na každý den 2017

Noc kostelů 2017

V pátek 9. 6. 2017 proběhne v České republice další ročník akce **Noc kostelů**. Již po 6. se k akci připojíme i v krounské farnosti v našem farním kostele svatého Michaela archanděla. Finální program zatím není dohodnut, ale již nyní vás prosíme o případné podněty a pomoc s realizací akce.

Vyšlo na Květnou neděli 9. 4. 2017 v nákladu 70 ks.
Orientační cena výtisku Kč 8,-. Děkujeme za váš příspěvek.